

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ДУКАКИС И ИЗВЪНЗЕМНИТЕ

Превод от английски: Марин Загорчев, 2013

chitanka.info

Спомняте ли си Майкъл Дукакис^[1]? В този разказ, включен в антологията на Майк Резник „Алтернативни президенти“, е описано как Дукакис научи истината. Алтернативна реалност за един алтернативен президент.

Дукакис знаеше, че първият ден в Белия дом ще бъде странен. Странностите започнаха още щом влезе в Овалния кабинет. Седна на големия президентски стол и затвори очи само за момент — да изживее отново съня, който се беше превърнал в реалност: той, президент, седнал в Овалния кабинет, най-високият пост на планетата и почти със сигурност в цялата слънчева система с всичките ѝ астероиди и комети...

— Господин президент?

Дукакис рязко отвори очи. Не беше чул някой да влиза, дори вратата не се беше отворила. Той бе наредил на секретарката никой да не го безпокои, докато не ѝ се обади. Някакъв пооплешивял тип, около трийсетте стоеше неспокойно надвесен над него. Тъмната му коса бе късо подстригана и заресана наляво. Носеше тъмносин костюм. На ревера си имаше малко бяло цвете.

— Да, какво има? — попита Дукакис. — Кой сте вие?

— Аз съм Уоткинс. Един от новите ви телохранители от „Сикрет сървис“.

— Да, Уоткинс, с какво мога да ви помогна?

— Господин президент, има някои неща от интерес за националната сигурност, които сме длъжни да съобщим на новия президент веднага щом физически влезе в Овалния кабинет.

— Точно сега ли трябва? — измърмори Дукакис, като разтърка очи.

— Ще разберете защо бързаме, господин президент. Има неща от изключителна важност, за които обществеността не е информирана. Дори най-приближените ви съветници и експерти не знаят всичко, не и с подробности. Единственият човек, който е наясно с всичко, е

президентът. Той е върховният арбитър, крайната инстанция, имащ последната дума за това, което трябва да се направи.

— Да се направи за какво?

— Точно това трябва да решите, след като ви съобща най-голямата тайна на тази и всички минали, и всички бъдещи администрации.

Дукакис се изсмя:

— Каква е тя? Ще ме запознаете с малките зелени човечета?

Уоткинс пребледня и измънка:

— Някой вече се е свързал с вас?

— Какво говорите? Това беше шега — възкликна Дукакис.

— Извънземните не са шега. Елате, господин президент, ще ви заведе при тях.

— Моля?

— Извънземните, господин президент. Ще ви заведе да се запознаете.

— Не сега — заяви Дукакис. — В момента не ми е до извънземни. След петнайсет минути трябва да приема президента на Нигерия.

На лицето на Уоткинс се изписа загриженост.

— Надявах се да стане бързо, господин президент.

— Какво ще кажете за идния вторник, между десет и единайсет?

— Боя се, че няма да искат да чакат толкова.

Дукакис се изсмя, но забеляза, че на Уоткинс не му беше смешно. Лицето на президента си възвърна обичайното мрачно изражение. Той попита, на шега, но с тон, който можеше да бъде възприет и като сериозен:

— Какво значение има дали искат, или не искат нещо?

— Боя се, че много голямо — отговори телохранителят.

— Това е изключително важен въпрос. Моля, елате с мен, господин президент. Трябва да се видите с едни хора. Макар че „хора“ може би не е най-точната дума.

Дукакис се размърда смутено. Този първи разговор с представител на „Сикрет сървис“ не преминаваше както бе очаквал. Защо никой не му беше казал за тези извънземни? Чувстваше, че са го държали в неведение.

— Искам да се обадя на съветниците си — заяви той.

— Предпочитаме да не го правите — предупреди Уоткинс. — Засега. Можете да се посъветвате с тях, след като научите всичко по извънземния въпрос. Но не преди това. Първо трябва да ви информираме за всичко, за да решите каква част ще споделите пред съветниците си.

— Изобщо не разбирам за какво трябва да ме информирате.

— Няма да трае дълго. Ако обичате...

Телохраниелят явно познаваше добре Овалния кабинет. Отиде до един висок гардероб и го отключи с ключ, който извади от джоба си. Дукакис погледна над рамото му. Вътре имаше дълга редица костюми на една закачалка. Уоткинс ги бутна встрани и зад тях се откри железната рамка на малък асансьор.

— Не знаех, че тук има такова нещо — призна Дукакис.

Уоткинс се усмихна:

— Не е и трябвало да знаете. Досега.

Отвори вратата. Дукакис се качи в асансьора.

Уоткинс влезе след него и затвори вратата. Президентът погледна таблото. Имаше копчета за четири етажа.

— Кое да натисна?

— Никое — отговори Уоткинс. — Тези копчета са за подземните паркинги на Белия дом.

— Къде отиваме?

— Ще видите.

С помощта на джобното си ножче Уоткинс разхлаби таблото и го свали. Отдолу имаше само едно червено копче, покрито с телен предпазител. Уоткинс свали предпазителя.

— Сега можете да го натиснете — каза той.

Дукакис натисна червеното копче. Чу се тихо бръмчене. Асансьорът тръгна надолу, после — странично. Обезпокоително бързо набра скорост.

— Какво движи това чудо? — попита президентът.

— Трансформатор на Тесла.

— Не съм чувал за такова нещо.

— Подробностите за тази технология не са известни на широката общественост.

— Защо не, ако е полезна?

— Това е част от нещата, които искаме да ви обясним, господин президент.

— Къде отиваме?

— В тайната база под Дулсес, Ню Мексико.

— Ню Мексико? Това е на хиляди километри от тук!

— Три хиляди двеста и единайсет километра от Вашингтон, за да бъдем точни. Но пътуването чрез магнитна индукция е много бързо.

— Тайна база ли казахте?

— Да, господин президент.

— Не знаех, че там има тайна база.

— Всъщност не е тайна в истинския смисъл. Там имаме военновъздушна база. Извънземните имат тайна база под нашата.

— Отдолу ли? Искате да кажете под земята?

— Да, господин президент. Има девет подземни нива.

— Това е голям подземен град.

— Да, господин президент.

Уоткинс прокара ръка по стената на асансьора. Натисна две малки копчета. Отстрани се разгънаха два стола. От стената се отвори скрито барче.

— Тук има всичко! — впечатли се Дукакис.

— Дори факсмашина. Макар че пътуваме толкова бързо, че използването ѝ е безсмислено.

Президентът се настани удобно. Уоткинс отвори един панел на стената и извади неща за обяд. Сандвичите бяха малко сухички, но иначе вкусни; истински пуешки гърди, не някакъв полуфабрикат. Дукакис си отвори бутилка бира „Хай Сиена“. Който е зареждал барчето, явно познаваше вкусовете на президента.

На малка полица лежаха последните броеве на няколко вестника. Дукакис ги прегледа, после се опита да прецени с каква скорост се движат. Не можа. Погледна часовника си и видя, че са в асансьора от около два часа.

Погледна Уоткинс. Агентът от „Сикрет сървис“, седнал срещу него, бе сложил ръцете си зад врата и леко се поклащаше напред-назад.

Положението се стори забавно на Дукакис. Започваше да се пита обаче дали това не е някаква конспирация. Замисли се за старите политически съперничества. За Съветския съюз, за мафията. Дали

някой не искаше да го елиминира? Излишна параноя? Но къде беше границата между параноята и предпазливостта?

Най-сетне асансьорът спря. Уоткинс отвори вратата. Отвън имаше дълъг коридор.

— Сега ще повървим — каза телохранителят. — Съжалявам за това, но тази част от транспортната система не е завършена. Няма нужда да споменавам заради кого е забавянето.

Дукакис не разбираше какво приказва Уоткинс, но реши да не пита.

— Къде сме?

— В Дулсес, Ню Мексико. Тоест отдолу. Това е най-долното ниво на подземната база.

— За какво изобщо дойдохме?

— Те трябва да научат решението ви, господин президент.

— Решение за какво?

— Точно затова ще ви информираме, господин президент.

* * *

Коридорът приличаше на тунел. Имаше завои и вградени в тавана лампи. Стените изглеждаха направени от полиран алуминий. Отзад се чуваше леко бръмчене на машини.

Дукакис започваше да се притеснява. Знаеше, че не трябваше да идва без охрана. Освен това трябваше да провери Уоткинс, преди да тръгне с него толкова наивно към Ню Мексико. Да, имаше само един-два дни на новия пост, за да се адаптира към властта! Надяваше се да не си изпати заради лековерието си.

Вървяха под лампите, монтирани през един метър. И двамата мълчаха.

След известно време в края на коридора се видя врата.

Отпред стоеше охранител. Беше изключително висок и носеше тъмносиня униформа с червено-златисти пагони. Дукакис си каза, че по-късно трябва да провери към коя служба за сигурност принадлежи. Тази униформа не му беше позната. Забеляза също, че лицето на охранителя е абсолютно безизразно.

— Какъв е този? — прошепна на Уоткинс.

— А, той е от синтетичните. Не се притеснявайте, те са от нашите.

Спряха пред охранителя.

— Може ли да минем? — попита Уоткинс.

— Един момент — отговори охранителят. Държеше странен пистолет с разширено фуниевидно дуло. — Документите, ако обичате.

Уоткинс извади две найлонови папки от вътрешния си джоб и му ги подаде.

Охранителят ги погледна и кимна:

— Сега трябва да проведе физическа проверка.

— В никакъв случай! — възкликна Уоткинс. — Не и на него. Това е президентът!

— Такъв е правилникът. Нали знаете какво казват: в свят на таласъми всеки може да сложи чуждо лице.

— Да, но това място е напълно защитено срещу вмешателство.

— Така си мислеха и в Ада, Оклахома — изтъкна охранителят.

— О, да, бях забравил.

— Ако обичате, не ме карайте да използвам сила.

— Ох, добре. — Уоткинс се обърна към Дукакис: — Това е само формалност, господин президент. Трябва да погледне в ноздрите ви с един малък инструмент.

— Не разби...

Дукакис не довърши изречението, защото охранителят го сграбчи и го дръпна напред. Президентът реши да не се съпротивлява. Охранителят наклони главата му назад с една ръка и насочи малка лампичка към носа му с другата. Надникна в двете ноздри, после изключи лампичката и го пусна.

— Може да продължите — каза охранителят.

* * *

Дукакис остана като вцепенен. Уоткинс го повлече по-нататък по коридора. Дватама повървяха мълчаливо, докато излязоха от полезрението на охранителя.

— За какво беше това? — попита Дукакис.

— Проверяваше за импланти, господин президент.

— Какви са тия импланти?

— Контролни устройства, вградени директно в мозъка. Пъхат ги в ноздрите, господин президент, в района на зрителния нерв. Хората с импланти не контролират действията си.

Дукакис се намръщи:

— Не съм убеден, че ноздрите имат пряка връзка с района на зрителния нерв.

— Така е, господин президент. Затова първо пробиват с лазер микроскопична дупка и чак след това поставят импланта.

— Кой са „те“? Кой го прави?

— Не знаем със сигурност. Първоначално мислехме, че го правят сивите от Зета Ретикулис, но сега знаем, че не са те. Подозираме, че имплантирането е дело на напреднали елементи на рептилоидите от Дракон. Все пак има известна вероятност да са сивите, защото още никой не е видял рептилоид на Земята.

— Кой са тия „сиви“?

Уоткинс се усмихна иронично:

— Мислехме ги за съюзници. Сега някои от нас започват да преосмислят сътрудничеството ни с тях. Но моля ви, не им казвайте, че сте го чули от мен. — Погледна часовника си. — Проклятие! Закъсняваме! А остават още няколко километра коридор. Мисля обаче, че тук някъде имаше пряко разклонение...

Уоткинс опипа стената, намери някакво място и натисна. Част от стената се помести и отзад се разкри по-тесен коридор.

Вътре беше тъмно. Дукакис погледна въпросително Уоткинс.

— Моля ви, не се отказвайте сега — каза агентът. — Трябва да го направим.

Дукакис се намръщи, сви рамене и го последва в новия коридор.

* * *

Известно време вървяха на тъмно. После коридорът стана поширок и на стените се появиха лампички. В сумрака Дукакис видя, че са влезли в голямо помещение, обзаведено с големи цистерни, вани и каменни маси.

— Какво е това място?

— Нещо като работилница. Съжалявам, че трябваше да минем оттук, господин президент, но *наистина* бърза ме.

Когато очите му привикнаха, Дукакис видя куки, висящи от ниския таван. На тях имаше забучени късове месо, от които все още капеше кръв. От някои куки висяха вътрешности. Имаше цели торсове, бедра, тазове. Почти всички изглеждаха човешки. В същото време тежката миризма на разлагащо се месо го удари в носа.

— Пфу!

— Съжалявам, господин президент — каза Уоткинс и му подаде кърпичка, напоена със силен парфюм.

— Тия неща, които висят от куките...

— Знам, господин президент. Не изглежда добре. Съжалявам, че трябваше да минем оттук.

Стигнаха до редица бели порцеланови вани. Съдържанието на всяка от тях приличаше на зловонен, гнусен експеримент. В една имаше обезглавен мъжки торс, от чийто корем бе израснала ръка. Другите вани също съдържаха подобни ужасяващи видения.

— Буа! — изграчи Дукакис, като едва не повърна.

Уоткинс поклати глава и каза мрачно:

— Това е резултатът от толкова години, през които извънземните използват Земята за сметище на генноинженерни експерименти от цялата галактика. Подадохме официално оплакване, господин президент.

По-нататък минаха покрай голяма цистерна с дълбочина около два метра, дължина десет и широчина пет. Вътре плуваха късове месо, човешки и животински бутове, плешки, ръце. Сред месата се плацикаха дребни сиви човечета. Изглежда, че се забавляваха. Играеха нещо като волейбол с човешки глави.

Дукакис едва се овладя.

— Кой е отговорен за тази варварщина?

— Изглежда, че е дело на сивите от Зета Ретикулис — мрачно отговори Уоткинс. — Другите сиви, високите, разчитат на жлезисти секрети и следват много по-чисти процедури. Ниските сиви обаче, обичат да се къпят в тази гадост, въпреки че това не е жизненоважно за оцеляването им.

— Не е ли?

— Не, господин президент. Те могат да задоволяват физиологичните си нужди, като размазват фино смлени човешки и животински части по жизнените си органи с тънkokосместа четка. Обаче не, те държат да се къпят сред парчета човешко месо.

— Но защо?

— Изтъкват редица причини, но основната, изглежда, е извратеното им чувство за хумор.

— Искате да кажете, че намират това за забавно? — възмути се Дукакис.

— Да, господин президент. За съжаление. Почват да се кискат веднага щом се натопят в цистерната. Когато почнат да се бутат в парчетата месо, избухват в истеричен смях.

— Ужасно!

— Това е основен признак на извънземността — обясни Уоткинс. — Извънземните не зачитат нещата, които са свещени за нас хората, например нашите тела.

Дукакис и Уоткинс продължиха напред и най-сетне излязоха от тъмния коридор в по-осветен район.

Мястото приличаше на огромен самолетен хангар през нощта. Беше ярко осветено. По края имаше няколко самолета „Боинг 747“. Въпреки размерите си приличаха на играчки в сравнение с обема на самото помещение.

От един страничен проход излезе открит автобус и бързо се приближи към двамата мъже. В последния момент наби спирачки. Вратата се отвори. Някакъв човек слезе и попита Уоткинс:

— Това ли е новият президент?

— Да, Бъдкинс. Той е.

— Трябва веднага да го заведем в „Централно планиране“.

— Боя се, че няма време за това. Вече видя хранителните цистерни. Мисля, че е най-добре незабавно да го върнем във Вашингтон.

— Не може ли да дойде на срещата и да ни каже какво мисли за Евакуационен план „Страх Б“?

— Драги приятелю, той току-що научи за извънземната конспирация. Нямаше време да го информирам за евакуационния план.

— Дори първоначалното му мнение ще ни е полезно.

— И дума да не става.

— Я чакайте — намеси се Дукакис. — Искам да чуя за това. Какъв е този евакуационен план, господин Бъдкинс.

Бъдкинс обясни:

— Има предложение, господин президент, при евентуална атака и завземане на САЩ от извънземни, всички правителствени функционери от мъжки пол с ранг ГСК 04 или по-висок да бъдат качени на секретен космически кораб и да бъдат откарани в нашата секретна колония на Марс.

— Ами семействата им?

— Няма да има време за това, господин президент. Понякога е по-добре да започнеш начисто. На Марс правителствените служители от мъжки пол ще бъдат включени в програма за размножаване, за която ще бъдат използвани телата на секретарски персонал от женски пол, който ще бъде транспортиран за тази цел на Марс.

— Не знам какво да мисля за това.

— Държавните служители ще запазят постовете си дори без държава.

В този момент от едната стена излезе плешив дребосък с височина около метър, черна униформа със сребърни нашивки и малка раница на гърба, пресече коридора и изчезна през (или може би зад) отсрещната стена.

— Какво беше това? — стресна се Дукакис.

— Не успях да видя добре — отговори Уоткинс, но мисля, че беше един от много ниските сиви от Белетрикс. Така наричат човечетата от Белетрикс.

— Ама той мина през стената!

— Да, господин президент. Това е възможно, благодарение на специалната раница, която сигурно забелязахте, че носи. Много ми се иска да имахме някои от тези джаджи.

— Какво може да се прави с тях?

— Биха ни позволили да намираме извънземните и да разбираме какво планират. Много е объркващо, когато не знаем със сигурност.

Изведнъж Дукакис реши, че е чул достатъчно.

— Трябва да се махна от тук — заяви той.

Погледна Уоткинс и Бъдкинс. Лицата им бяха бледи, фанатични, нечовешки. Бъдкинс вдигна ръка, в която държеше нещо бяло, меко и грозно. Дукакис се обърна и побягна. Чу експлозия зад гърба си.

Продължи да тича, зави зад един ъгъл и се оказа на разклонение. Избра левия коридор и продължи по гладка стоманена тръба.

* * *

Настигнаха го след десетина минути. Той се обърна и застана срещу тях. Неочаквано на мрачното му лице се изписа усмивка. Вдигна ръка. Държеше силов жезъл.

— Боже! — възкликна Уоткинс. — Откъде има това?

— По-важният въпрос е кой всъщност е той? — изтъкна Бъдкинс.

— Няма време да мислим за това. Носиш ли лазерния бастун?

— Разбира се.

Бъдкинс извади къса пръчка от десния си джоб. Натисна малко копче и тя се удължи до един метър. Уоткинс направи същото.

— Готов ли си? — попита.

— Готов! — каза Бъдкинс.

— Стреляй тогава!

Хванато между пресичащите се лазерни лъчи, тялото на Дукакис се вдигна над земята и се загърчи като насекомо, набодено на карфица. Риташе и се мяташе, но не падна. Лицето му се промени, издължи се, преbledня, стана неузнаваемо. Ръцете му се уголемиха, смениха цвета си от матово кафяво до яркозелено. Тези ръце хванаха лазерите и от докосването им енергията на лъчите сякаш се материализира. Дукакис извъртя ръцете си и лазерните лъчи се разпаднаха като счупени стъклени пръчки. Той се изправи и се обърна към Уоткинс и Бъдкинс, приведе се в нападателна позиция. Втренчи се в тях и те отстъпиха назад уплашено. Бъдкинс пусна лазерната пръчка и извади 45-калибров пистолет. Стреля, но куршумът отскочи от гърдите на Дукакис. Той се разкикоти като обезумял и размаха ужасяващите си разкривени ръце към тях...

В този момент Уоткинс извади странен на вид пистолет. Дръпна спусъка. От дулото излезе бял лъч, улучи Дукакис и тялото му се покри с искряща енергия. Той изрева, всички течности се изпариха от организма му, изсушената като пергамент плът пламна за миг и се изпепели. На пода остана само купчинка черна пепел.

— Добре ли си? — попита Уоткинс.

— Да, струва ми се — отговори Бъдкинс. — Обаче какво беше това?

— Някой или нещо, което не бяхме очаквали.

— Нов играч в земната игра?

— Да. Винаги е имало риск тъмнозелените от Алдебаран, които досега не бяха проявявали интерес към Земята, да се появят. Сякаш досега няхахме достатъчно проблеми. Сега и тъмнозелените!

— Мисля, че все още може да се направи нещо — каза Бъдкинс.

— Веднага трябва да говориш с водещия програмист. Кажи й, че е изключително важно да върне Главния часовник на Земята с два месеца и да настрои събитията за изборна победа на Буш.

Уоткинс не изглеждаше убеден.

— Знаеш колко мрази да поправя човешката история. Чувал си какво обича да казва: „Прекалено многото аномалии развалят системата.“

— Трябва да го направи. Събитийната последователност на управлението на Буш е единствената възможна, при която тъмнозелените не завземат Земята. Тя ще ни даде време да организираме отбраната си срещу тях.

— Добре, ще й кажа. Но знаеш прогнозите за тази събитийна последователност: с Буш получаваме нахлуване в Кувейт и война в Персийския залив.

— Знам, но какво можем да направим? Или това, или тъмнозелените.

— Хубаво. — Уоткинс тръгна към вратата, но спря и се обърна.

— Какво искаш да направим с Дукакис в тази нова събитийна последователност?

— Няма значение. Сега Буш е основната ни грижа.

[1] Кандидат за президент на САЩ от Демократическата партия в изборите от 1988 г. Конкурент на Дж. Буш — Старши — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.